

hluk deště ustal, už nepršelo. Vedle sebe slyšela klidně oddechovat vílu Lišku a dole pod stromem se ozývalo chrupkání obou myšáků.

„Prý že oka nezamhouří,“ zasmála se víla pro sebe.

Mraky se protrhaly a vysoko mezi korunami stromů uviděla na temně modrém nebi probleskovat hvězdy.

Ještě dnes, než potkala myšáky, si myslela, že je v lese úplně sama. A teď má kolem sebe tolik kamarádů. V tu chvíli ji u srdce zahřál moc příjemný pocit. Otočila se na druhý bok a za chvíli už spala také.

